

DALŠÍ NAPÍNAVÉ DOBRODRUŽSTVÍ ZE SÉRIE AKTA OREGON®

CLIVE CUSSLER

A BOYD MORRISON

POSLEDNÍ MOŽNOST

**JUAN CABRILLO A JEHO POSÁDKA ČELÍ SÉRII ZNEPOKOJIVÝCH
UDÁLOSTÍ, VČETNĚ ZÁHADNÉHO POTOPENÍ JADERNÉ PONORKY.
ŽIVOTU NEBEZPEČNÁ HRA NA KOČKU A MYŠ ZAČÍNÁ...**

Poslední možnost

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Clive Cussler a Boyd Morrison

Poslední možnost – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

POSLEDNÍ MOŽNOST

POSLEDNÍ MOŽNOST

Román z řady *Akta Oregon*

Clive Cussler
a Boyd Morrison

 P R E S S

Copyright © 2019 by Sandecker, RLLLP
By arrangement with Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300
New York, NY 10118 USA

Translation © Eva Kadlecová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4220-2
ISBN e-knihy 978-80-264-4228-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-4229-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-4227-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Postavy

KORPORACE

Juan Cabrillo Předseda Korporace a kapitán lodi *Oregon*

Max Hanley Prezident Korporace, Juanův zástupce a hlavní inženýr *Oregonu*

Linda Rossová Viceprezidentka operací Korporace a veteránka amerického námořnictva

Eddie Seng Ředitel pobřežních operací Korporace a bývalý agent CIA

Eric Stone Hlavní kormidelník *Oregonu* a veterán amerického námořnictva

Mark „Murph“ Murphy Hlavní zbraňový důstojník *Oregonu* a bývalý designér zbraní pro americkou armádu

Franklin „Linc“ Lincoln Agent Korporace a bývalý Navy SEAL

Marion MacDougal „MacD“ Lawless Agent Korporace a bývalý Army Ranger

Raven Malloyová Agentka Korporace a bývalá vyšetřovatelka americké vojenské policie

George „Gomez“ Adams Pilot helikoptér a operátor dronů na palubě *Oregonu*

Hali Kasim Hlavní komunikační důstojník *Oregonu*

Dr. Julia Huxleyová Hlavní zdravotnická důstojnice *Oregonu*

Kevin Nixon Vedoucí Školy magie na palubě *Oregonu*

Maurice Hlavní stevard *Oregonu*

Chuck „Tiny“ Gunderson Hlavní pilot letounů s pevnými křídly Korporace

MYS HATTERAS 1921

Hans Schultz Kapitán ponorky *Bremen*

Ištván Horváth Maďarský vědec

POSÁDKA LODI USS KANSAS CITY

Michael Bradley Navy SEAL

Jeremy Noland Zdravotník

Carlos Jiménez Navy SEAL

RIO DE JANEIRO

Ricardo Ferreira Dodavatel technologií pro organizovaný zločin

Luis Machado Agent CIA

Diego López Agent CIA

Jessica Belascová Agentka CIA

BUENOS AIRES

Plukovník Sánchez Argentinský vojenský důstojník

SÃO PAULO

Matheus Aguilar Přístavní kapitán

POSÁDKA LODI PORTLAND

Zachariah Tate Velitel

Pavel Durčenko První důstojník

Abdel Farouk Hlavní inženýr

Li Quon Námořní specialista

ÚSTŘEDNÍ ZPRAVODAJSKÁ SLUŽBA CIA

Langston Overholt IV. Kontakt Korporace v CIA

Catherine Ballardová Agentka

Jeff Connolly Řidič a osobní strážce

Jack Perry Agent na lodi *Mantícora*

POSÁDKA LODI DEEPWATER

Rashonda Jeffersonová Kapitánka

Amelia Vargasová Chilská lodivodka

Mary Harperová Vedoucí vědkyně

LODĚ A PONORKY

Oregon Vlajková loď Korporace

Portland Replika *Oregonu*

Carroll A. Deering Pětistěžňový nákladní škuner

Bremen Ponorka z první světové války

Mantícora Nákladní loď CIA

USS *Kansas City* Útočná ponorka s jaderným pohonem třídy Los Angeles

Dragão Brazilská luxusní jachta

Avignon Francouzská nákladní loď

Wuzong Čínská diesel-elektrická útočná ponorka typu 039A

Abtao Chilský raketový člun

Deepwater Výzkumná loď NUMA

Barosso Brazilská válečná loď

Poslední možnost

Prolog

**TŘICET MIL SEVEROVÝCHODNĚ OD MYSU HATTERAS, SEVERNÍ KAROLÍNA
30. LEDEN 1921**

Kapitán Hans Schultz sledoval periskopem chaos zuřící na palubě škuneru *Carroll A. Deering* a usmíval se. Bílý trup elegantní pětistěžňové plachetní lodě zřetelně vystupoval z pozadí šedých bouřkových mraků, které se hromadily v dálce. Posádka nákladní lodi pobíhala po palubě v bezhlavé panice.

Pohled, který se mu naskytl, tlumočil Schultz námořníkům, kteří s ním sdíleli řídicí místnost jeho ponorky *Bremen*.

„Jeden stojí na palubě a systematicky si vytrhává vlasy. Další něco zřejmě nerosrozumitelně vykřikuje a pobíhá v kruhu. Dva chlapi nahodile házejí přes palubu nějaké dokumenty a věci.“

„Jaké věci?“ zeptal se s mírným přízvukem vědec Ištván Horváth. Byl rozený Maďar, ale mluvil plynne německy. Vždycky ho uchvacovaly výsledky jeho velkého výtvoru, důmyslného zařízení, jemuž přezdíval *Irre Waffe*.

Zbraň šílenství.

„Kufry. Oblečení. Knihy. Navigační zařízení.“

„Fascinující.“

Schultzův zrak přilákala dvojice mužů u záchranných člunů. Právě teď velkými noži přerézávali lana člunového jeřábu.

„Odřezávají záchranný člun,“ oznámil Schultz.

„Nenastupují do něj?“ zajímal se Horváth.

„Ne. Zdá se, že... ano, dopadl do vody dnem vzhůru. Teď se chystají hodit přes palubu i ten druhý.“ Podíval se od periskopu k Horváthovi, drobnému muži s brýlemi z rohoviny a ustupujícími vlasy, který si zapisoval poznámky do notesu vázaného v kůži.

„Tentokrát sice trvalo déle, než se účinek projevil,“ konstatoval Horváth se směsicí zaujetí a hrdosti, „ale výsledek se zdá být stejný. Mám podezření, že ten rozdíl mohl způsobit fakt, že loď má dřevěný trup.“

„V tom případě se odteď budeme držet těch ocelových,“ odpověděl Schultz. „Nerad zůstávám tak dlouho v periskopové hloubce na místě, kde hlídkuje pobřežní stráž.“

Na východním pobřeží Spojených států, jedné z nejrušnějších plavebních cest světa, bylo cílů víc než dost, takže si mohli dovolit být vybíraví. *Deering* byla čtvrtá loď, na kterou za poslední tři týdny zaútočili. *Bremen*, navržená jako obchodní ponorka na pašování zásob přes britskou námořní blokádu, byla ke konci velké války přestavěna k jinému účelu. Prohlásili ji za ztracenou, aby ji mohli použít jako tajný zkušební nástroj nové experimentální technologie, která by jednou, bude-li časem zdokonalena, mohla Německu vyhrát válku.

Jenže *Irre Waffe* se před kapitulací Ústředních mocností nepodařilo dokončit. A tak se Schultz a Horváth dohodli, že *Bremen* ukradnou a zmizí i se svolnou posádkou a novou radikální zbraní, aby dosáhli nového cíle – zbohatnout. Po celé tři roky plán fungoval nad jejich nejdivočejší představy, a tato expedice byla zatím ze všech nejvýnosnější. *Bremen* měla kapacitu vézt sedm set tun nákladu, ale na této misi byla tak úspěšná, že se její nákladní prostory brzy zaplní. Budou se muset vrátit na základnu, jen aby unesenou kořist vyložili.

Schultz se obrátil zpátky k periskopu. Do vody se bez posádky zřítíl i druhý záchranný člun *Deeringu*. Jeden z námořníků skočil přes palubu za ním. Loď plující pod plnými plachtami ho rychle nechala za sebou.

„A máme tu prvního,“ hlásil Schultz.

„Má záchrannou vestu?“

„Ne.“

Pak, jako by je vábil nějaký neviditelný hlas, začali jeden po druhém skákat do ledových zimních vod i ostatní členové posádky. Schultz je počítal. Jako poslední skočil muž po šedesátce s bílými vlasy a bradkou. Vrhł se přes zábradlí bez sebemenšího zaváhání.

„To musel být kapitán. Willis Wormell, podle našeho kontaktu na Barbadosu.“

„To je celkem dvanáct mužů přes palubu,“ konstatoval Horváth. „Takže podle seznamu je teď loď prázdná.“

„Výborně,“ přikývl Schultz. Pro jistotu ještě otočil periskop v třistašedesátitupňovém úhlu. Kolem mužů zmítajících se ve vodě kroužilo několik žraločích ploutví. Pochyboval, že ti, kdo je budou hledat, z nich ještě něco najdou. Na obzoru nebyly žádné lodě, nejspíš proto, aby se vyhnuly blížící se bouři.

Když zjistil, že jsou sami, spokojeně stáhl periskop.

„Vynořit na hladinu,“ přikázal prvnímu důstojníkovi. „Můžete zastavit svou *Irre Waffe*, Herr Horváth.“

Vědec přikývl a několika přepínači pozhasínal všechna světélka na desce před sebou.

Jakmile se ponorka vynořila na hladinu, Schultz vyšplhal na vrchol velitelské věže a otevřel poklop. Zhluboka se nadechl čerstvého mořského vzduchu, který poskytoval vítanou úlevu od puchu dieselového paliva a upocených těl, jenž se uvnitř na dlouhých cestách vždycky nastrádal.

Zvedl k očím dalekohled a znovu pozorně prohlédl palubu *Deeringu*. Spokojen, že nevidí nikoho, kdo by na nákladní lodi zůstal, nařídil, aby *Bremen* přirazila k ní. Navzdory bouři na obzoru bylo moře poměrně klidné, jen mírný vánek pohupoval škunerem sem a tam.

Ocitli se po boku *Deeringu* a vyrovnali s ním rychlost. Posádka v již dobře nacvičeném rituálu spojila obě plavidla lany a s pomocí provazových žebříků vylezla na palubu škuneru.

Spouštění plachet by zabralo příliš mnoho času, a tak Schultz mužům nařídil, aby místo toho spustili obě kotvy. Tím vznešená plavba *Deeringu* skončila a obě stojící plavidla byla spojena lodní lávkou.

Schultz v Horváthově doprovodu nastoupil na opuštěnou loď. Jeho první kroky vedly na můstek. Nalezl palubní deník a zastrčil si ho do kapsy krátkého kabátu. Byl to jeho suvenýr, tak jako deníky kapitánů všech ostatních lodí, které vyraboval.

Potom sešli do podpalubí přes jídelnu, kde na stolech zůstaly talíře s nedojedenou večeří.

„Kritický okamžik musel nastat, právě když jedli,“ poznamenal Horváth.

„Pošlu nějaké muže do jejich spižírny pro čerstvé zásoby,“ řekl Schultz. *Bremen* byla na moři už přes měsíc a konzervované fazole a nakládaná řepa už se jim začínaly přejídat. Při představě zralého pomeranče se mu ústa zalila slinami.

Potom se vydali do nákladního prostoru. Při pohledu na kořist se Schultz rozzářil.

Deering pašoval pět set sudů nelegálního rumu z Barbadosu, s nímž mířil do virginského Norfolku. Cena lihoviny dosahovala za prohibice závratných výšin, takže náklad škuneru mohl mít cenu dobrého milionu dolarů.

Posádka vydláždila celou cestu až k lávce deskami a začala koulet sudy na *Bremen*.

Stěhování masivních, těžkých sudů byla namáhavá dřina, ale jeho mužům tančila v očích dolarová znaménka. Pracovali bez jediné stížnosti. Právě kouleli přes palubu posledních několik sudů, když na Schultze zavolal první důstojník, jenž na operaci dohlížel z můstku *Deeringu*.

„Herr Kapitän! Na obzoru je loď a blíží se k nám.“

Schultz se rozběhl k němu. První důstojník mu předal svůj dalekohled.

Vypadalo to jako kutr pobřežní stráže. Blížil se k *Deeringu* z opačné strany, než kde kotvila *Bremen*. Ponorku nízko spuštěnou ve vodě zatím nemohl spatřit.

„Připravte se na vyplutí,“ nařídil Schultz. „Než se vrátíte na *Bremen*, zvedněte kotvy škuneru.“

„Jawohl.“

Deering bude se stále vytaženými plachtami pokračovat v plavbě. Loď kotvící na otevřeném moři byla podivnost, která by kutru zavdala důvod ke zvědavosti.

Jeho muži zběhle dokončili své úkoly a Schultz opustil palubu škuneru jako poslední, když se *Deering* dal opět do pohybu. Na velitelské věži *Bremen* na něj čekal Horváth.

„Tohle by byla zajímavá příležitost otestovat si *Irre Waffe* na válečnou loď,“ prohodil Maďar s nadějí v hlase.

„Už jsme šťastí pokoušeli dost, Herr Doktor,“ odpověděl však Schultz. „Pojďme se vrátit domů a užít si svou odměnu.“

Horváth vypadal trochu zklamaně, ale přikývl.

Když *Bremen* uzavřeli a Schultz stál zpátky v řídicí místnosti, poručil, aby se loď ponořila. Vysunul periskop a sledoval, jak se kutr dlouho přibližuje, než prudce mění kurz k severu.

Obrátil se ke škuneru mizejícímu v dálce, na černé zádi namalovaná bílá slova CARROLL A. DEERING, BATH. Nejspíš ho rozláme ta bouře, ale i kdyby ne, neexistuje žádný důkaz, že by s ním ponorka kdy byla v kontaktu. Ztracená posádka *Deeringu* zůstane na věky věků záhadou.

Schultz spustil periskop a nařídil: „Nastavit kurz na jih. Zpátky na základnu.“

Jeho slova vyvolala nespoutanou radost posádky, ale Schultz už přemýšlel, kam poplují příště, až rozprodají ukořistěný náklad. S akčním rádiem dvaceti tisíc mil si *Bremen* mohla vyrazit, kamkoli se jí zachtělo.

Jejich lovištěm byla celá zeměkoule.

1

ATLANTSKÝ OCEÁN SOUČASNOST

Jack Perry užasle hleděl na blížící se nákladní loď. Nejenže ho udivovalo, že sem doplula z tisíce mil vzdálené jižní Afriky – žasl nad tím, že se vůbec ještě držela nad vodou.

S odpoledním sluncem za zády měl Perry na zchátralé plavidlo výborný výhled. Oprýskaný trup byl natřený tolika různými šerednými odstíny zelené, že na první pohled připomínal koláž sestavenou z hnijících avokád. Mezery v polámaném zábradlí byly provizorně vyspravené rezavými řetězy a pětice jeřábů byla v tak hrozném stavu, že se snad musí každým okamžikem zřítit. Okna můstku na omšelé bílé nástavbě asi ve dvou třetinách lodi směrem k zádi byla tak zanesená špínou, že na posádku uvnitř nebylo vůbec vidět.

Při pohledu na staříčkový parník jménem *Portland* znechuceně zavrtěl hlavou. Přemítání nad důvodem, proč jeho virginští zaměstnavatelé svěřili tak důležitou operaci téhle parodii na loď, dalece přesahovalo jeho platovou třídu. Až bude náklad bezpečně přeložený na jeho kontejnerovou loď, bude se mu dýchat mnohem volněji.

Mantícora taky nebyla nic přepychového, ale proti *Portlandu* musela být aspoň o padesát let mladší. Můstek, na němž Perry stál, ležel blíž k přídi a celkově byla o něco menší. Jako kontejnerová loď určená do menších přístavů měla *Mantícora* pouze dva, nedávno opravené jeřáby.

Perry se obrátil ke kapitánovi a španělsky ho oslovil: „Hlavně ať kontejnery přeloží naše jeřáby, ne ty jejich.“

„Sí, señor,“ odpověděl kapitán, který hleděl na *Portland* s nelíčeným opovržením. „Těm jejich bych nepsal ani pěřový polštář.“

„Jak dlouho bude překládka trvat?“

Kapitán se podíval na hodiny, které ukazovaly 14.17. „Jakmile vyřídíte s kapitánem *Portlandu* papíry, přemístění a zajištění čtyř kontejnerů by nemělo zabrat víc než hodinu.“

„A kdy dorazíme do Nikaraguy?“

„Po cestě není hlášené žádné počasí, které by nás mělo zpomalit, takže do týdne.“

„Dobře. Tak pojďme na to, ať už to máme za sebou.“

Perry vykročil z můstku a slezl po provazovém žebříku do záchranného člunu spuštěného do vody. *Portland* nyní kotvil dvě stě yardů od pravoboku přídě *Manticory*. Perry si nemohl být jist, ale měl dojem, že se ta příšerná loď lehce naklání ke straně. Neměl nejmenší chuť na ni lézt, ale musel zkontrolovat náklad, aby se ujistil, že dostanou, co si objednali.

Když záchranný člun doplul k *Portlandu*, vylezl na palubu a tam ho uvítal muž po padesátce s řídkými šedými vlasy staženými do culíku a pupkem, který hrozil z jeho havajské košile vytrhat knoflíky. Khaki kalhoty měl plné mastných fleků, boty upatlané od oleje a očividně se už několik dnů neholil.

Muž k němu natáhl ruku a usmál se. „Chester Knight, jméno mé. Jsem pánem téhle krásné lodi.“ Měl tak silný novoanglický přízvuk, jako by sem vypadl rovnou z rybářského člunu odněkud z Gloucesteru.

Perry málem uskočil, aby se jeho čistý oděv k tomu chlapovi raději ani nepřiblížil, ale ovládl se a potřásl mu rukou. Jeho stisk byl překvapivě silný.

„Jack Perry. Můžu vidět náklad?“

„Vy si na řečičky moc nepotrpíte, co?“ opáčil se smíchem Knight. „Tak pojďte.“

Dovedl Perryho ke čtyřem přepravním kontejnerům vyrovaným na palubě *Portlandu*. Kývl na jednoho z námořníků a ten otevřel první kontejner. Byl plný beden s nápisem PŘESNÉ PŘÍRUBY STELLENBOSCH.

„Je tu všechno, přesně jak jste chtěl,“ řekl Knight a podal Perrymu sochor. „Přesvědčte se sám.“

„Přesvědčím,“ odpověděl Perry, vyskočil nahoru a vypáčil víko jedné z beden.

Uvnitř byl v polystyrenové pění pečlivě uložený tucet útočných pušek Vektor R 5 jihoafrické výroby. Další otevřená bedna mu potvrdila, že je rovněž plná pušek.

Seskočil a nechal je otevřít další kontejner. V tom našel automatické granátometry Denel Y3 AGL.

Zbývající dva kontejnery ukrývaly ostatní objednané zbraně.

„Máte tam toho dost, abyste mohl začít vlastní malou válku,“ poznamenal Knight.

Zbraně byly ve skutečnosti určeny pro nikaragujské rebely, kteří jimi chtěli bojovat proti zkorumpované socialistické vládě poskytující volné pole působnosti drogovým kartelům.

„Na co se budou používat, není vaše starost,“ konstatoval Perry.

„Rozhodně ne. Jakmile dostaneme zapláceno, co jste slíbili.“

„Máte tu nějaké místo, kde můžeme obchod dotáhnout?“

„Měla by stačit moje kancelář,“ řekl Knight a pokynul Perrymu, aby ho následoval do nitra nástavby.

Vnitřek lodi byl ještě tragičtější než exteriér. Na podlaze leželo popraskané linoleum, stěny byly pokryté krustou špíny a blikající zářivky zalévaly chodby odporným bledým svitem.

Knight za chůze mírně kulhal a hned za prvním křídlem schodiště se rozkašlal námahou. Perryho napadlo, kdo z těch dvou půjde ke dnu dřív, jestli Knight, nebo *Portland*.

Vkročili do kapitánovy kajuty a Perryho zasáhl tak příšerný puch, že ho málem porazil.

Knight si všiml jeho výrazu a zavřel dveře na záchod. „Musím to nechat konečně spravit.“ Pokynul k rozvrzané kovové židli před stolem. „Posaďte se.“

Perry si váhavě sedl na krajíček židle. Jakmile se vrátí na *Mantícoru*, svlékne se donaha a ty šaty hodí přes palubu.

Kapitán se svalil na svou židli a rukama si zvedl pravou nohu na stůl. Vyhrnul si nohavici a odhalil tak ošoupanou protézu připevněnou k noze těsně pod kolennem. Poškrábal se na pahýlu a s úšklebkem pronesl: „Už bych si zasloužil něco lepšího.“

„Kapitáne Knighte, můžeme dokončit obchod?“ zeptal se Perry. „Máme svůj rozvrh a nechceme se opozdit.“

„Samozřejmě. Už se svých peněz nemůžu dočkat.“

Perry vytáhl telefon. „Řekněte mi prosím číslo účtu. Nechám vám je tam převést.“

„My na *Portlandu* nemáme WiFi.“

„Jsem připojený k routeru *Mantícory*.“

„To si jednou taky musíme pořídit.“ Knight vzal ze stolu cár papíru a přečetl z něj řadu čísel.

Na krátkou chvíli Perryho napadlo, jestli by převod deseti milionů dolarů nemohl jen předstírat, ale nakonec si to rozmyslel a zadal všechny údaje správně. Jakmile byl převod hotov, sdělil to Knightovi. Šedivý kapitán se chopil omláceného telefonu ležícího na stole a zavolal si do komunikační místnosti pro potvrzení.

Po delším čekání se usmál, přikývl a zavěsil.

„Tak to vypadá, že jsme udělali obchod,“ prohlásil. Perrymu se ulevilo, že mu nechce znovu potřást rukou.

„V tom případě dám vědět kapitánovi *Mantícory*, že můžeme začít překládat kontejnery.“

„To zní dobře. Nechcete se dívat se mnou z můstku?“

„Rád.“

Došli nahoru na můstek, kde potkali další tři muže z posádky. Můstek byl stejně odpudivý jako zbytek lodi. Na podlaze se válely zahozené plechovky a nedopalky cigaret. Skleněné kryty ciferníků několika přístrojů byly popraskané. Jedno okno bylo rozbité a vyspravené lepicí páskou a kusem překližky.

Jeden z námořníků oznámil: „Kapitán *Mantícory* požádal o povolení přirazit k lodi, aby mohli začít nakládat kontejnery.“

„Zamítá se,“ pravil Knight. Jeho přízvuk byl rázem tentam.

Perry prudce otočil hlavu. „O čem to mluvíte?“

„Už máme, pro co jsme přišli.“

„Chcete od dohody odstoupit?“ opáčil šokovaně Perry.

„A proč ne? Peníze jsou pěkně na našem účtu. Máme s těmi zbraněmi lepší plány než je vaše soukromá válka někde v Nikaragui.“

Perry zíral s ústy dokořán. „Jak jste...?“

„My máme lidi všude.“

„Děláte velkou chybu. Na naší lodi je celé přepadové komando připravené *Portland* zabrat, když nás podfouknete. A snad si nemyslíte, že nám utečete s touhle příšerností, které říkáte loď.“

Knight kývl k *Mantícoře*. „A vy myslíte, že nás chytíte s tímhle?“

„Jako nic,“ odfrkl si Perry.

„V tom případě,“ pronesl kapitán do éteru, jako by měl před ústy mikrofon, „zbraňový důstojníku, zničte jejich můstek.“

K Perryho naprostému šoku se v trupu a palubě lodi odsunulo několik kovových plátů a odhalily šestihlavňový kanón typu Gatling podobný těm, které nesou válečné lodi za účelem sestřelování raket. Roztočil se a vychrлил na bezbrannou *Mantícoru* proud projektilů. Perry si bezděky zacpal uši, ale i tak byl napůl ohlušený jekotem připomínajícím cirkulárku.

Výbušné střely se zakously do nástavby nákladní lodi a cestou pronikly vším, co potkaly, sklem, kovem i masem. Můstek se jedním rázem proměnil v jatka. Nikdo, kdo byl uvnitř, nemohl přežít.

Nikým neřízenou *Mantícoru* začal unášet proud a muži z posádky v záchraném člunu, který dovezl Perryho na *Portland*, prchali do bezpečí na opačné straně napadené nákladní lodi.

Na palubu *Mantícory* se s připravenými zbraněmi vyhrnuli členové přepadového oddílu. Poklekli a zvedli útočné pušky. Jeden měl RPG.

„Na tohle se nebudu dívat,“ prohlásil Knight. „Postarejte se o ně.“

Gatling se otočil a pokosil všechno na palubě. Vojáci neměli šanci. Střely měly takovou sílu, že z nich zbylo o málo víc než krvavé šmouhy.

Perry měl pocit, že bude zvracet. V šoku na Knighta zíral. „Měli jsme dohodu. Uvědomujete si, s kým máte tu čest?“

Knight pokrčil rameny tak lhostejně, jako by odháněl mouchu. „Vyřídíte svým šéfům, že už je nepotřebujeme. Máme teď lukrativnější klienty.“

Se silou nevěřitelnou na muže, který má jen jednu nohu, popadl Perryho za ramena a začal ho postrkovat ke křídlu můstku. Když se ocitli u zábradlí, vrhl ho do vody tak snadno jako hadrovou panenku. Perry se zřítíl z výšky pěti pater do mořské vody.

Když se s lapáním po dechu vynořil nad hladinu, uviděl, jak kanón mizí zpátky za plátováním trupu *Portlandu*. Motory se probudily k životu a loď se ladně otočila, až její příď mířila na *Mantícoru*. Další plát v trupu se odsunul stranou a odhalil kanón o velikosti hlavního děla torpédoborce. Namířil na nákladní loď a vystřelil rychle po sobě pět ran. Protipancéřové střely vyrvaly masivní díry do trupu u čáry ponoru.

Do nákladních prostor se začala valit voda a *Mantícora* se postupně nakláněla na levobok. Zbytek lodní posádky se objevil na palubě v záchranných vestách a naskákal do vody.

Knight mezitím stál na křídle můstku *Portlandu* a kochal se tou podívanou. Nakonec pohlédl na Perryho, bodře mu zamával a zmizel uvnitř.

Pancéřová deska zakrývající kanón se opět zavřela. *Portland* se otočil a vyrazil z místa jako vystřelený katapultem. Jeho rychlost byla stejně neskutečná jako ten jeho poschovávaný arzenál, ale Perry nemohl popřít něco, co viděl na vlastní oči.

Krátce nato se *Mantícora* obrátila dnem vzhůru, z jejího kýlu se vyřinuly vodopády mořské pěny. Byla jen otázka času, kdy půjde ke dnu. Záchranný člun kvapně sbíral z vody promočené přeživší.

Zatímco šlapal vodu a čekal, až ho vyzvednou, uvažoval Perry o tom, jak sakra tohle vysvětlí svým nadřízeným v CIA.

2

NEDALEKO POBŘEŽÍ BRAZÍLIE

Michael Bradley seděl na lavici jídelny lodi *Kansas City* a čekal, až mu lodní zdravotník Jeremy Noland prohlédne uši. Ve vzduchu se ještě vznášela vůně slaniny od snídaně pro posádku. Stejně jako většina ponorek třídy Los Angeles nedisponovala *KC* ani lodním lékařem, ani samostatnou ošetrovnou, ale pokud se nejednalo přímo o velkou operaci, dovedl si Noland s leccíms poradit. Bradley bubnoval prsty do modrého potahu stolu a čekal na diagnózu.

Navy SEAL Bradley trpěl bolestí a ztrátou sluchu v obou uších už několik dní, ale vyšetření u Nolanda se bránil, protože věděl, že by ho mohlo vyřadit z nadcházejících námořních manévřů s Brazílií. Ale když se dnes ráno probudil a nerozuměl ničemu z toho, co mu sděloval velící důstojník, byl přes všechny své protesty poslán na prohlídku.

„Nejdřív ty špatné zprávy,“ zabručel Bradley. Vlastní hlas mu zněl, jako by mluvil do polštáře.

Noland, hubený muž s jemnými světlými vlasy, udělal krok zpátky a zamračil se. Jeho ústa se pohybovala, ale k Bradleyovi dolehlo jen pár tlumených, nesrozumitelných samohlásek.

„Neslyším tě.“

Noland vytáhl z kapsy pero a notes a něco do něj zapsal. Když skončil, podal papír Bradleyovi.

Myslím, že máš akutní oboustranný zánět středního ucha. Silná infekce. Střední ucho plné tekutiny. Měl jsi přijít dřív.

„No jo,“ opáčil Bradley, naštvaný víc na sebe než na Nolanda. „Ale co teď s tím?“

Další psaní.

Antibiotická injekce, pak léky. Hodně tekutin. Klid na lůžku.

Bradleye bodlo u srdce.

„Jak dlouho?“

Tři dny. Záleží, za jak dlouho se ti vrátí sluch.

„Tři dny! Manévry začínají zítra. Musím se připravit na operaci.“

Sorry, kámo. Máš bubínky pod hrozným tlakem, můžou prasknout. Pak budeš ze hry celé týdny.

Bradley praštil pěstí do stolu. Měl poprvé pilotovat SEAL Delivery Vehicle. Dokonce měl vystřelit jedno z jeho dvou torpéd. SDV zatím čekalo v suchém palubním úkrytu nahoře na trupu *Kansas City*.

Byl u toho, když nákladní letadlo C-17 dopravilo na palubu přístřešek o velikosti autobusu, určený k instalaci na palubu KC. Jeho střední část byla propojená s dveřmi směrem na záď od velitelské věže. Dveřmi se vcházelo do přechodové komory úkrytu; na straně u přídě ležela hyperbarická komora určená pro agenty speciálních jednotek, kteří se vrací z misí v hlubokých vodách. A na záďové straně komory byl ochranný hangár naplněný vodou, kde čekalo šestnáct stop dlouhé SDV – v podstatě miniaturní ponorka s otevřeným trupem. Mark 9 byla nejnovější verze a Bradley procházel celý měsíc výcvikem, aby se ji naučil ovládat v provozu. Teď byla jeho mise v háji kvůli nemoci, kterou trpí šestileté děti.

„Fajn,“ zavrčel. „Tak mi dej ty antibiotika.“

Noland mu podal druhý notes a propisku.

Budeš to potřebovat, jestli chceš něčemu rozumět. Ať ti to chlapi napíšíou. Pak Noland ukázal ke dveřím a naznačil prsty pohyb injekční stříkačky.

Bradley přikývl a Noland ho zanechal jeho vzteku nad tím, že bude muset velícímu důstojníkovi oznámit, že se operace nemůže zúčastnit.

Chvilku nato Bradley uviděl, jak po chodbě kolem jídelny proběhli dva muži. Nedokázal rozeznat, jestli se jen tak poflakují, nebo se stalo něco naléhavého. Ale kdyby posádka dostala rozkaz zaujmout pozice, musel by z reproduktorů slyšet aspoň zvuk poplachu, když ne konkrétní slova.

Došel proto k závěru, že není důvod k obavám, ovšem jen do chvíle, kdy kolem proběhl další muž. Zahlédl ho jen na okamžik, ale měl dojem, jako by měl na oblečení krev.

Právě se chystal jít podívat, co se děje, když se do jídelny vrátil Noland.

„Co se to tady děje?“ zjišťoval Bradley. „Viděl jsem kolem běžet tři chlapy. A přísahal bych, že jeden z nich krvácel.“

Noland před ním jen stál se skelnýma očima. Vypadal, že se dívá skrz Bradleye. Z ruky mu čouhala stříkačka s podkožní jehlou.

„Nolande? Co je to s tebou?“

Nolandovy oči zaostřily, když si uvědomil, že na něj někdo mluví. Rty se mu chvěly a vypadal vyděšeně. Pak začal něco křičet, ale Bradley z toho nerozuměl ani slovu.

„Počkej! Já tě neslyším, pamatuješ? Zkus se uklidnit.“

Bradley zvedl ruce v gestu, které považoval za konejšivé, ale Nolanda jen ještě víc vylekalo.

Zdvihl injekční stříkačku jako dýku a pokusil se Bradleje bodnout. Bradley měřil skoro metr devadesát a postavou připomínal kulturistu, takže neměl potíž hubeného Nolanda odstrčit.

Zdravotník přeletěl stůl, ale vzápětí vyskočil zpátky na nohy, stále svíraje injekci jako zbraň.

Bradley nevěděl, co si o Nolandově náhlé přeměně z uhlazeného zdravotnického důstojníka v šíleného psychopata má myslet.

„Co je to s tebou, chlape?“ zopakoval.

Noland znovu něco vykřikl a divoce přitom máchal rukama, jako by se mu snažil něco vysvětlit. Bradley jen zavrtěl hlavou.

„Uklidni se, Nolande! Ježíš, já –“

Noland nečekal, až Bradley domluví, znovu se proti němu vrhl a oháněl se přitom stříkačkou, jako by se zoufale snažil zahnat rozzuřeného psa.

Bradley ho popadl za zápěstí, otočil ho zády k sobě a ovinul zdravotníkovi paži kolem krku. Svíral vši silou zápěstí držící stříkačku, ale Noland ji ne a ne pustit. Bradley by mu musel zápěstí zlomit, aby ji získal.

Místo toho tiskl Nolandovi krk tak dlouho, až jeho tělo ochablo. Bradley ho opatrně položil na podlahu a šel hledat někoho, kdo mu pomůže Nolanda zpacifikovat, než se probere.

Když ale vykročil na chodbu, místo aby našel pomoc, ocitl se v blázinci.

Několik námořníků na obě strany ode dveří spolu navzájem zápolilo v otevřeném souboji, za který by se nemuseli stydět ani ve finále UFC.

Ale mnohem víc jich vypadalo, že jsou prostě jen hrůzou bez sebe. Dva se choulili na podlaze v klubičku a hlasitě plakali. Jeden bloudil po chodbě jako ve snách. A další námořník tloukl hlavou do kovových dveří tak silně, že měl potrháné obočí.

Přes všechny svůj intenzivní výcvik Bradley strnul a nebyl si jistý, co má dělat. Nikdy nenacvičoval nic, co by se tomuhle jen vzdáleně podobalo. Napadlo ho, jestli snad tu nepřičetnost nezpůsobil nějaký nervový plyn nebo uniklá radiace, ale tuto možnost vzápětí zamítl, protože na něj to evidentně nepůsobilo. Určitě není jediný, kdo je proti tomu, co ten blázinec způsobilo, imunní.

Musí se dostat do řídicí místnosti a najít kapitána. Třeba se ta věc do vyšších pater lodi nedostala.

Bradley se rozběhl po chodbě a cestou odrážel ataky svých pomatených partáků. Vylezl po schodech a konečně se ocitl v řídicí místnosti. Část velící posádky utekla, takže plno přístrojů nikdo neovládal. Dva muži leželi těžce zranění na palubě. Jeden z nich byl první důstojník, který utrpěl smrtelnou ránu do týla hlavy.

Kapitán seděl na svém místě s obličejem v dlaních.

Bradley k němu přiskočil, popadl ho za ramena a zatřásl s ním.

„Kapitáne! Musíme se vypořít! Něco infikovalo celou posádku!“

Bradley nikdy neviděl, že by kapitána cokoli jen mírně znervóznilo, teď se však normálně stoickému muži koulely po tvářích slzy. V očích zirájících do prázdna měl tentýž výraz jako Noland.

Dal mu facku, ale kapitána tím z transu neprobral. Místo toho se muž zhroutil na podlahu a začal řvát.

V řídicí místnosti vládlo stejné šílenství jako před jídelnou, jen jediný muž vypadal, že se soustředí na svůj úkol. Byl to námořník sedící u jednoho ze dvou kniplů, kterými se ponorka řídila. I on měl v tváři pomatený výraz a tlačil páku větší silou dopředu.

Bradley se podíval na hloubkoměr. Byli ve dvanácti stech stopách a rychle klešali. Brzy budou tak hluboko, že trup ponorky rozdrtí tlak vody.

Vyšklubl proto námořníka z místa a udeřil jeho hlavou do přístrojového panelu takovou silou, že ztratil vědomí. Posadil se na jeho židli a přitáhl oba kniply k sobě. Ponorku třídy Los Angeles nikdy předtím neřídil, ale přesvědčoval se, že princip musí být tentýž jako u SEAL Delivery Vehicle, které se právě naučil ovládat.

Ponorka se vyrovnala v hloubce čtrnácti set stop a začala opět stoupat. Bradley by vyprázdnil balastní nádrže, kdyby věděl jak, ale špatná volba tlačítka mohla celé plavidlo stejně dobře potopit, jako vypořít. Pluli maximální rychlostí. S tím, jak se zpomaluje, si bude lámat hlavu až později.

Trochu se mu ulevilo, když ponorka vystoupala zpátky nad devět set padesát stop, což byla normální maximální provozní hloubka *Kansas City*. Předtím křižovali kolem pobřeží Brazílie poblíž delty řeky Amazonky, ale jelikož ještě nenašli do dna oceánu, museli se mezitím dostat za okraj mělkého kontinentálního šelfu.

Bradley měl v plánu zavolat rádiem o pomoc brazilské námořnictvo, jakmile to půjde. Misí SEALs v této hře na válku bylo proniknout brazilskou obranou a infiltrovat základnu ležící při ústí Amazonky.

Když minuli hranici pěti set stop, vešel do řídicí místnosti námořník se sluchátky na uších a něco hystericky pokřikoval. Popadl Bradleye za paži a pokusil se ho vytáhnout ze sedadla. Bradley ho jen odstrčil. Momentálně bylo jeho základní prioritou dostat *KC* na hladinu.

Námořník začal vzlykat. Doklopýtal k ovládacímu panelu a zatáhl za jeden z vypínačů.

Bradley vyskočil ze židle a vrhl se k němu ve strachu, že mohl udělat něco, čím ohrozil loď, třeba vystřelit torpédo se zavřenými kryty torpédometů.

Co námořník udělal, si uvědomil až ve chvíli, kdy uslyšel vzdálený stoupající a klesající zvuk sirény. Spustil alarm varující před blížící se srážkou. Tehdy Bradley taky pochopil, proč měl námořník sluchátka. Byl to operátor sonaru.

Bradley nerozuměl, co teď námořník křičí, ale to nevadilo. Přečetl si to z jeho rtů.

Připravit na náraz!

Pak pokračoval v nesrozumitelném křiku a nakonec vyklopýtal z řídicí místnosti směrem k přídi, zatímco Bradley se vrhl k sonarové stanici. Hned na prvním monitoru uviděl, co se blíží.

V cestě jim stál obrovský útes. Mířili přímo ke kraji kontinentálního šelfu.

Běžel zpátky k řízení ponoru a trhl kormidlem. Ponorka se začala otáčet, ale příliš pomalu.

Kansas City sebou prudce trhla doleva, když udeřili do kraje šelfu. Bradleye vrhl náraz proti přepážce. Pravou paží až po rameno mu projela palčivá bolest. Ani nemusel slyšet prasknutí, aby věděl, že je zlomená.

Po celé řídicí místnosti se rozblíkalý varovné kontrolky. Bradley cítil, jak ponorka skřípavě zastavuje, jak se dře o útes. Nepoznal, jestli do strojovny proniká voda, ale jeho tělo mu říkalo, že lodní šroub se přestal otáčet.

S pomocí zdravé levé paže se vyškrábal na nohy. Než se mu podařilo vstát, *Kansas City* už se vůbec nehýbala. Hloubka dvě stě stop na hloubkoměru začala narůstat. Loď se naklonila na levobok a zvolna se sunula dolů z útesu.

Bradley se připravoval na nevyhnutelný konec. Předpokládal, že se trup co nevidět zhroutl rostoucím tlakem do sebe, ale najednou to s ním trhlo a ponorka se s přídi nakloněnou dopředu zastavila. Hloubkoměr ukazoval tři sta dvacet pět stop. Loď musela uvíznout na nějaké římse.

Přesunul se ke komunikační stanici. Kdyby se mu podařilo aktivovat rádio na velmi dlouhých vlnách, snad by dokázal zpravit někoho nahoře o situaci a poloze *Kansas City* a vyžádat si pomoc.

Pak ucítil něco, co ho vyděsilo. Byl to slaný pach mořské vody.

Položil dlaň na přístrojovou desku a ucítil, že trupem pulzuje dunění. Nabírali vodu. Rychle.

Bradley se otočil k přídi a uviděl, jak se dovnitř hrne voda a bere s sebou lidi i trosky. Bude trvat jen minutu, než bude zaplavená celá ponorka.

Jeho parťáci byli nejspíš už po smrti. Už pro ně nemohl nic udělat. Jeho jedinou šanci na přežití představovalo SEAL Delivery Vehicle. Kdyby se mu podařilo dostat k suchému hangáru, mohla by ho mini-ponorka dopravit k hladině a zachránit před utonutím.

Rozběhl se směrem k zádi ke středovým dvířkům, kde byl hangár připojený. Než se k nim stihl dostat, přepadl ho ze zálohy jeden z jeho parťáků od SEALs, Carlos Jiménez. Přirazil Bradleje na přepážku a pokusil se mu vrazit nůž Ka-Bar do oka. Bradley stihl na poslední chvíli uhnout hlavou, takže nůž udeřil do kovu, místo aby mu probodl mozek.

Jakkoli nerad to dělal, Bradley na nic nečekal a udeřil Jiméneze čelem do obličeje takovou silou, že bývalému mariňákovi zlomil nos.

Jiménez zavrával dozadu a upadl do stoupající vody.

Bradley utíkal dál, až se ocitl u poklopu spojovacího *Kansas City* se suchým palubním úkrytem. Vytáhnout se do něj jen jednou paží byl boj, ale děsivá představa, že uvízne ve ztroskotané ponorce navěky, mu dodávala nadlidskou sílu.

Pootočil dvířky a vytlačil je nahoru. Přechodová komora, která sloužila jako vzduchotěsný uzávěr mezi ponorkou a hangárem pro SEAL Delivery Vehicle, byla napojená na elektrickou soustavu ponorky, takže se tu svítilo.

Bradley do ní vyšplhal a zavřel za sebou hermetický uzávěr. Pevně ho uzamkl pro případ, že by se ho Jiménez pokusil pronásledovat. Měl pocit, jako by kamarád vraždil, ale neměl na vybranou.

Než mohl aktivovat přechodovou komoru, aby se zalila vodou a vyrovnala tlak s tlakem v hangáru SDV, potřeboval Bradley získat jednu z tlakových lahví v hyperbarické komoře. Vymanévrovat SDV z garáže zabere několik minut. V téhle hloubce by dech na tak dlouho zadržet nedokázal, zvláště s tak nepříjemným zraněním paže.

Navzdory zavřeným dveřím začala do přechodové komory proudit voda. Nemohlo za to ale poškození ponorky. Někdo v ponorce, možná Jiménez, komoru dálkově aktivoval, aby se začala plnit vodou.

Bradley se v panice vrhl do hyperbarické komory a zabouchl za sebou dvířka. Rychle si začal spojovat láhev, hadičku a regulátor, ale pak se zarazil s vědomím, že se dopustil osudové chyby.

Podíval se do okýnka ve dveřích, aby zjistil, že přechodová komora je už téměř zaplněná vodou.

Znovu už dveře nedokáže otevřít. Voda do nich tlačila silou tisíců kilogramů.

Byl v pasti.

Bradley nechal potápěčské vybavení spadnout na podlahu a svalil se na la-
vičku. Nevěděl, kolik času mu zbývá. I se všemi zdejšími kyslíkovými lahvemi
pochyboval, že mu vydrží tak dlouho, než ho stihne někdo zachránit.

Zůstal zdrceně sedět. Po chvíli si vzpomněl na notes a propisku, které mu vnu-
til Noland. Vytáhl je a začal levou rukou nemotorně zapisovat. Než se udusí, je
jeho povinností alespoň zaznamenat, co se přihodilo posádce na poslední plavbě
ponorky *Kansas City*.

3

VITÓRIA, BRAZÍLIE

Juan Cabrillo si vychutnával samotu svého plaveckého tréninku. Byla to pro něj příležitost na chvíli vypnout, rytmické pohyby a soustředění na dech pro něj byly druhem meditace. Nemusel se rozhodovat o ničem jiném, než jaká tempa bude používat. Právě teď plaval motýlka, jeho široká ramena a velké rozpětí silných paží pravidelně vyzvedávaly jeho tělo nad vodu a poháněly ho kupředu. Po otočce se odrazil nohama od kraje bazénu olympijské délky a v duchu napočítal devatenácté kolo. Blížil se ke dvěma kilometrům.

Juan měl nasazené brýle, aby si ochránil oči před slanou vodou. Bazén o dvou plaveckých dráhách sloužil na jeho lodi *Oregon* zároveň jako balastní nádrž, takže se plnil mořskou vodou. Kombinace zářivkového a žárovkového světla simulovala slunečný den, stěny a dno nádrže byly obložené bílým mramorem, na kterém se při naplnění rády zachycovaly řasy.

Dnes odpoledne měl bazén jen pro sebe. Většina lodní posádky relaxovala ve Vitórii, malém, ale energickém městečku ležícím tři sta mil severovýchodně od Ria. Lokalita sice nabízela hojnost nádherných pláží, ale Juanovi momentálně vyhovovalo zůstat na palubě, aby odpočíval, cvičil a dořešil nějaké papírování. Později večer ho čekalo potěšení v podobě velkorysé porce nejlepšího brazilského prime ribu a lahve archivního cabernetu sauvignon v jazzovém klubu s doutníkovým barem.

Po poslední misi, dvoutýdenním honu na skupinu teroristů z ISIS, kteří měli namířeno do USA, si on i jeho posádka dovolenou zasloužili. Chytili teroristy na nákladní lodi plující do Latinské Ameriky, odkud chtěli přejít hranice z Mexika a spustit útoky po celé zemi. Vitória byla nejbližším městem, kde mohl *Oregon* šestici Syřanů předat do rukou CIA.

Juan v CIA kdysi také pracoval, jako agent. V tajných službách se sice vyznamenal, ale začala mu lézt krkem tamní byrokracie, a tak uprostřed slibné kariéry odešel a založil Korporaci, tajnou organizaci určenou k plnění operací, s nimiž americká vláda nechtěla být spojována. Mise plnili právě z paluby *Oregonu*, který byl pro ten účel speciálně upraven. Značnou část jejich práce tvořilo zachraňování unesených významných osobností, infiltrace teroristických sítí, získávání důležitých tajných informací od válečných států a vyšetřování hrozeb směřujících proti USA.

Dali by se tak vlastně považovat za žoldáky, ale Juanovým pravidlem číslo jedna bylo, že jednají vždy pouze v americkém zájmu. Nechat se najmout nepřátelskými cizími mocnostmi pro ně nepřipadalo v úvahu. Byla to nebezpečná práce a během let přišla posádka o několik členů. Ale stejně tak byla výnosná. Každý člen posádky byl v Korporaci partnerem s vlastním finančním podílem a mohl počítat s tím, že si užije penzi v zaslouženém luxusu.

Když se vynořil pro další nádech, zaslechl Juan, jak se od dlažby odráží zvuk jeho jména. Hlas ho volal od druhé strany bazénu, a tak se otočil, přešel do svižnějšího volného stylu a zrychlil tempo. Věděl, že jestli ho někdo vyrušuje z plavání, musí to být naléhavé.

U kraje bazénu se lehce vyhoupl z vody a spatřil Maxe Hanleyho, který mu podával ručník.

„Napadlo tě, že bez tohohle by se ti plavalo líp?“ ukázal Max na závaží na Juanových zápěstích a zátěžovou vestu, kterou nosil pro větší účinek.

Juan si zátěže sundal a vzal si od Maxe ručník. „Ve svém věku si ten večerní steak musím zasloužit,“ odpověděl, když se začal utírat.

Max, který byl o víc než třicet let starší než Juan, se při pohledu na jeho štíhlou postavu ušklíbl. „Kdybch měl v tvém věku takové břišní svaly, moje druhá žena by mě možná neopustila.“

„Nezabránilo ti to, aby ses oženil potřetí.“

Max pokrčil rameny a poplácal si oblé břicho. „Té se líbili muži stavění pro pohodlí, ne pro rychlost. Vím to, viděl jsem fotku jejího nového manžela.“

Zatímco Juan byl vysoký, světlovlasý a opálený od času tráveného na slunci a ve vodě – ztělesnění kalifornského surfaře – Maxe, veterána z Vietnamu, nikdy neopustila zsinálá bledost jeho irských předků. Jasně osvětlení se mu odráželo od lysinky lemované narudlými šedivými vlasy a jeho červené tváře protínaly vrásky vyhloubené časem, mořským podnebím a smíchem.

Jediné, co Juan mohl Maxovi závidět, bylo, že měl stále obě nohy. Přešel si ručníkem z pravého stehna na titanovou protézu, která začínala hned pod kolenem. Část končetiny mu sebral kanón dnes již potopeného čínského torpédoborce.

Na protetickou končetinu už byl tak zvyklý, že ho prakticky neomezovala, ale fantomové bolesti mu nikdy nedovolily na den, kdy přišel o nohu, zcela zapomenout.

„Tak co tě přivádí?“ zeptal se Juan, když si oblékl tričko a tepláky. „Určitě sis nepřišel zaplavat.“

Max s úsměvem zavrtěl hlavou. „Já si svůj steak zasloužil tím, že jsem sešel ze schodů.“ Jeho úsměv rychle zmizel. „Bohužel se bojím, že dnes si ho ani jeden z nás nedopřeje. Dostali jsme naléhavou zprávu z ústředí CIA. Budeme si muset zavolat.“

„To zní zlověstně.“

„Zní to jako práce.“

Juan byl předsedou Korporace a kapitánem *Oregonu*. Max byl prezident a Juanův zástupce. Organizaci založili společně a tahle loď byla Maxovým inženýrským výtvorem. Zároveň byl Juanovi nedocenitelným parťákem a nejlepším přítelem, i když vzhledem k věku by se u nich dal očekávat spíše vztah připomínající otce a syna.

Vyšli z prostoru balastní nádrže a Juan za sebou zavřel a zajistil vodotěsné dveře. „Zavoláme si z naší kajuty.“ Cesta jim nezabrala ani minutu.

Jelikož všichni lidé z posádky na lodi prakticky bydleli, měl každý z nich přidělenou kajutu s velkorysým rozpočtem na zařízení. Juan si zvolil klasický styl 40. let inspirovaný nočním barem Rick's Café Américain z filmu *Casablanca*. Předpokoj, kde se konaly menší porady, skýtal jídelní stůl pro čtyři osoby, pohovku a křeslo, zatímco ložnice ukrývala starožitný psací stůl z dubu a velký starodávný sejf. V něm byly uschované cennosti *Oregonu*, Juanovy osobní zbraně, pracovní hotovost, zlaté slitky a broušené diamanty pro nevypátratelné transakce.

Veškerá dekorace byla autentická do nejmenších detailů, až po starodávné černé telefony. Originál Picassa visící na stěně předpokoje byl jedním z uměleckých děl, která si Korporace během let pořídila k investičním účelům. Několik maleb zdobilo interiér lodi, většina však byla bezpečně uložená v bankovním trezoru.

Juan a Max se posadili ke stolu, Juan se chopil tabletu a vytočil svůj kontakt v CIA. Okno zabírající celou jednu stěnu předpokoje byla ve skutečnosti velká obrazovka s vysokým rozlišením. Namísto panoramatu Vitórie se na ní teď objevil záběr na obličej Langstona Overholta IV., Juanova bývalého šéfa v CIA a muže, v jehož hlavě se zrodil nápad založit Korporaci.

Overholt seděl u stolu ve své kanceláři před zataženými žaluziemi. Vysoce postavený člen CIA měl sice sedmdesátku dávno za sebou, ale stále se kolem něj vznášela aristokratická atmosféra bankéře umocňovaná dokonale sladěným třídílným oblekem. Byl potomkem bohatého rodu, jehož původ sahá až k prvním obchodníkům, kteří se usadili v Nové Anglii, a u CIA byl už tak dlouho, že znal všechny kostlivce ve zdejších skříních – obrazně i doslova. Jeho vážnost a reputace

prakticky znemožňovala, aby se ho jeho nástupci zbavili, a tak měl dovoleno zůstat v roli poradce, přestože měl už dávno odejít do důchodu. Jako vždy působil čile a fit, plný energie, kterou mu dodávalo pravidelné běhání a zápasy v raketbalu.

Ale taky vypadal znepokojeně.

„Nerad ruším váš zasloužený odpočinek,“ pronesl Overholt svým chraplavým barytonem, „uvědomuju si, že jsou to teprve dva dny, co jste pro nás splnili poslední misi, ale taky vím, že jste v oblasti, a momentálně tam nemám moc lidí, na které bych se mohl spolehnout.“

Juan s Maxem si vyměnili znepokojený pohled. Za normálních okolností by Overholt nezapomněl okomentovat Juanovy vlhké vlasy a ležérní oděv. Takhle úzkostné chování se mu nepodobalo.

„Stalo se něco s těmi našimi teroristy?“ zeptal se Juan.

Overholt zavrtěl hlavou. „Něco mnohem horšího. Zdá se, že máme krysu v ředitelství operací.“

„Proč si to myslíš?“ zajímal se Max.

„Před třemi dny se v Atlantiku, nedaleko od vaší operace, ztratila nákladní loď *Mantícora*. Dnes ráno jedno letadlo zahlédlo záchranný člun s několika trosečníky a na cestě už je loď, která je má vyzvednout. Ještě nevíme, jak se *Mantícora* potopila, ale dohodnutý obchod zřejmě neproběhl. Šlo o velkou dodávku zbraní, o kterých teď nic nevíme.“

Juan se předklonil. „A ty si myslíš, že je to proto, že v Langley někdo žvanil?“

„Vyslechneme přeživší, až je přivezou, ale nemůže být náhoda, že za poslední dva dny došlo v té oblasti k další námořní katastrofě.“

„Další?“ podivil se Max.

„Zatím jsme to nezveřejnili, ale vypadá to, že jaderná ponorka třídy Los Angeles *Kansas City* se potopila i s celou posádkou. Operovala kolem brazilského pobřeží a na palubě měla tým Navy SEALs, který měl uskutečnit misi pro CIA pod rouškou cvičné operace. Pořád pátráme po vraku. Nouzový maják nebyl vůbec aktivován.“

„To může být jen závada v komunikaci,“ namítl Juan.

Overholt však zavrtěl hlavou. „O tom pochybujeme. Tajná operace měla proběhnout před dvaceti čtyřmi hodinami. Asi vám nemusím říkat, že k ní nedošlo. Pokusy o navázání kontaktu s *KC* byly bezvysledné.“

„Nevím, co s tím my můžeme dělat,“ odušil Max. „Na prohledávání mořského dna je mnohem lépe vybavené námořnictvo nebo NUMA.“

Overholt si povzdychl. „Je to smutné, ale volám vám proto, že dnes se nám objevila třetí kritická situace. A to je právě ten důvod, proč jsem přesvědčen, že předchozí dva incidenty jsou důsledkem úniku informací.“